

6. marts 2012

Kære udvalg og politikere...

Jeg sendte indsatte dokument til socialudvalget i den forrige regering d.01-09-2011, lige før valget...

Da nuværende regering har fremlagt en reform af førtidspensionen, prøver jeg lykken igen.

Brevet er sendt til Socialudvalget, samt udvalgte politikere i nuværende regering og oppositionen, i håb om at få mine spørgsmål besvaret.

Henvendelse af 1/9-11 fra Inge Wie Nielsen til socialudvalget vedr. gensidig forsørgerpligt

Vedr. lov om gensidig forsørgerpligt... og fradrag for merindtægt i ægtefælles førtidspension...

Hvad skal min motivation være for at arbejde og yde en ekstra indsats?

Hvorfor skulle jeg takke ja, til videreuddannelse og større ansvar på mit arbejde?

Er det ikke en menneskeret at have selvbestemmelse over eget liv, at være uafhængig og føle at man har udrettet noget og herefter belønnes herfor, enten i form af større frihed, eller løn?

Vi er en familie på 4. Min mand 51 år, jeg 48 og tvillinger på 14 år. Min dreng er Autist og min datter er bare teenager... For 5 år siden var min mand impliceret i en trafikulykke, på vej til arbejde. En venstresvingende bilist overså sin vigepligt, og kørte ud foran min mand. Han brækkede ryggen og sidder i dag i kørestol, lammet i underkroppen. (Paraplegiker)

Vi har altid arbejdet begge to, faktisk kun været arbejdsløse mellem job et par gange...

Min mand er nu tilkendt førtidspension og jeg har stadig fuldtids arbejde. Vi har kun hjælp herhjemme på de dage hvor jeg har morgenvagter. Vi har heller ingen hjælp til drengen. Vi vil gerne klare os selv, og det har vi gjort nogenlunde indtil her i foråret, hvor ungerne skulle konfirmeres. Vi har ikke den store familie, men ville gerne sørge for at det blev en stor dag for børnene alligevel. En god fest og den gave de nu ønskede sig.

Pengene var ikke lige til det, så jeg bad om at få udbetalt min 6. ferieuge og noget overarbejde jeg havde stående... Drengen fik Computer og pigen ny cykel.

Så kom regningen i min mands pension her i august-udbetalingen, som et fradrag i pensionen med tilbagevirkende kraft. – At betale ved kasse 1.= kr. 3000.- samt fremtidig nedsættelse med 500.- kr. månedlig. Der skal lige indskydes: Min mands pension er i forvejen, nedjusteret med 30 % fordi vi er gift.

Hvorfor skal vi straffes fordi jeg vil tjene lidt ekstra til at mine børns konfirmation?

Hvorfor skal jeg straffes, fordi jeg gerne vil bo og passe min handicappede mand?

Hvorfor må jeg ikke arbejde lidt ekstra en periode, for at spare sammen til en ferie eller en uforudset tandlægeregning?

Hvor er vores udviklingsmuligheder? – Der er da kun stagnation og afhængighed af det offentlige tilbage?

Hvorfor må min mand ikke have sine egne penge? – Hvor han måske en dag kunne invitere mig på middag: Kom her kære kone "Jeg giver!" - Hvorfor skal han føle sig som en klump om mit ben?

Det må da heller ikke være i tråd med Handicap Konventionen som DK har tiltrådt? – I artikel 3 a) hvor der står: "Respekt for menneskets naturlige værdighed, personlige autonomi, herunder frihed til at træffe egne valg, og uafhængighed af andre personer."???

Jeg kan godt forstå fradraget på de 30 % - for gifte og samlevende, men prøv lige at forlange at ikke handicappede par skulle have en ekstra skat på 30 % af den enes indtægt pga. besparelse ved samliv.

Jeg kan da godt forstå hvis der er nogen der tager benene på nakken...

Tænk også på hvad det vil koste det offentlige, hvis de overtager det arbejde med at passe min mand, og min søn som jeg gør nu...

Jeg er virkelig-virkelig skuffet. Jeg syntes bestemt at vi har udført vores borgerpligt, og ikke brugt systemet, indtil min mand blev ramt af ulykken...

Den evt. besparelse ved denne lovgivning, forsvinder den ikke i ren administration? – og hvordan er det i tråd med at I gerne vil have folk til at arbejde mere, for at få Danmark ud af krisen?

Venlig hilsen Inge Wie Nielsen.

Siden sidst:

Der er sket forskellige ting siden jeg fremsendte brevet, som nok var et sidste krampagtigt forsøg på at blive hørt, få en smule respekt for det arbejde jeg gør i det daglige og blive respekteret som et selvstændigt menneske...

Jeg overvejede faktisk at blive skilt og flytte fra min mand, pga. vores økonomiske situation. Endte i vores garage, hvor jeg tudede øjnene ud, jeg kunne ikke andet... Kræfterne var væk og modet sluppet op. Jeg følte mit liv og vores fremtid var ødelagt, mine drømme knust...

Den 06. oktober 2011 går jeg til læge, som siger at jeg har fået en depression pga. overbelastning. De ting jeg har været igennem med min søn og min mand, har jeg ikke haft tid til at forholde mig til, og jeg har ikke haft tid til mig selv, fordi jeg skulle klare alt det andet.

Før min mands ulykke, var jeg lige startet på sosu-uddannelsen, med et håb om at blive assistent, (måske oven i købet drive det endnu videre?). Få den uddannelse jeg aldrig har fået, fordi jeg har arbejdet siden jeg gik ud af 10. klasse som 16 årig.

Jeg havde et ønske om at få sparet penge op (kr. 12.000.-) til en Sansemotorisk udredning af min søn, som kommunen ikke vil bevilge... (Hans sansemotoriske vanskeligheder, er den største del af hans handicap, og det er aldrig blevet undersøgt) En investering i hans egen handicapforståelse, som kan forbedre hans mulighed for at leve et liv uden offentlig forsørgelse. Det var jeg villig til at betale selv, hvis jeg havde en rimelig mulighed for at tjene pengene.

Vi ville gerne have ordnet vores tænder. - Vi ville gerne gøre noget ved det ramponerede hus vi boede i. - Vi ville gerne rejse og se verden. - Vi snakkede om at holde en fælles rund fødselsdag. Det var snart konfirmationstid.

Vi var en lykkelig lille familie, som havde fremtidsmuligheder. Vi var ikke højt lønnede nogen af os, men vi havde mulighed for at arbejde lidt ekstra i perioder, hvor der var behov for det. Vi klarede os selv.

Efter min mands ulykke, er de ønsker for fremtiden tabt. Jeg har ikke råd til at færdiggøre uddannelsen. får ikke mulighed for at spare op til Sanseudredningen af drengen. Vores tænder falder ud. Får måske heller ikke råd til at holde min 50 års fødselsdag, (det gjorde min mand heller ikke). Drømmen om at rejse er knust. Min mands erstatning, byggede vi handicapvenligt for, så de penge er brugt. Vi har ikke råd til opsparing og bliver trukket i min mands pension, hvis jeg tjener ekstra.

Vi føler os låst fast, uden indflydelse på eget liv gjort afhængige af det offentlige og kan ikke se muligheder for at komme fri.

Jeg er nu i et TTA-forløb hos Jobcentret, hvor de sammen med min arbejdsgiver har lagt en plan for min tilbagevenden til mit arbejde. Jeg er så småt begyndt på mit arbejde igen 12 timer om ugen, strukturerede arbejdsopgaver og ingen stress. Det er jeg rigtig glad for, men også bekymret, da min depression ikke er arbejdsrelateret, og da der ikke er sket nogle forandringer på hjemmefronten, er der jo store chancer for at jeg bryder sammen igen.

Jeg har spurgt kommunen om støtte i hjemmet, men har fået afslag mundtligt op til flere gange pga. rask ægtefælle reglen... Fik dog lidt rengøringshjælp mens det brændte mest på, og nu kommer hjemmehjælpen hver morgen og hjælper min mand i bad.

Kunne fristes til at spørge hvor mange handicappede der går på én rask ægtefælle?

Jeg må sige at Jeres nye forslag om en koordinerende sagsbehandling, er velkommen. Det har jeg tit efterlyst. Man cykler jo rundt i det system og bliver sendt fra Herodes til Pilatus med uforrettet sag. Det tager flere ½ dage at komme i kontakt med nogen inden for socialforvaltningen. Jeg vil vove at påstå, at det er mødet med systemet og sagsbehandlingen, der gjorde mig syg. Samtidig med at man i medierne bliver hængt ud som dovne samfundsnassere.

Jeg vil gerne arbejde, men ikke dobbelt så hårdt som alle andre, der er ikke timer nok i døgnnet...

Forslag:

Førtidspension som fast ydelse, som er uafhængig af husstandsindkomsten.

Det ville give mindre bureaukrati og formynderi, hvilket er en besparelse. Familier som før undlod at flytte sammen, vil flytte sammen og der ville spares boligtilskud, hjemmehjælp, energi og der vil blive ledige boliger.

Folk vil blive gladere, fordi de pludselig ville få indflydelse på deres eget liv, de vil få mulighed for at tjene lidt ekstra til ferieopsparing eller uforudsete udgifter... Glæden og motivationen ved at kunne tage ansvar for eget liv, ville give mindre udgifter til sygedagpenge, lægebesøg og lykkepiller, man ville få et større selvværd og føle sig en del af samfundet, modsat i dag hvor man er fastlåst i offentlig forsørgelse og formynderi.

Det får mig til at stille følgende direkte spørgsmål:

Hvad er regeringens begrundelse for ikke at afskaffe denne oldnordiske lov fra d. **18. marts 1926**? Jeg syntes overhovedet ikke, Gensidig Forsørgerpligt hører hjemme i nutidens Danmark, hvor en kernefamilie er afhængig af to fuldtidsindtægter.

Kan man i det mindste ikke hæve grænsen for hvornår man modregner, så det ikke rammer de mennesker hårdest som er lavest lønnede - og evt. give et fradrag hvis der er børn i hjemmet. Kan det være rimeligt, at en familie hvor en forsørger er på førtidspension, bliver modregnet det samme, som hvis familien var barnløse? Andre børnefamilier har mulighed for at tjene ekstra, hvis børnene mangler noget, - det har vi ikke da det bare vil blive modregnet i pensionen. Børn af førtidspensionister bliver hermed dårligere stillede og mere sårbare i samfundet.

Hvorfor vil I ikke tale om det? – Det virker som om der er berøringsangst ved emnet?

Håber at få besvaret mine spørgsmål, denne gang?

Jeg - og givetvis rigtig mange andre i samme situation som os, vil gerne have den lov afskaffet, så det kan betale sig at arbejde, tjene penge og mulighed for at tage hånd om, og forsørge sin familie. Hvilket burde være en menneskeret.

Det vil fjerne frustrationer, og nedværdigende formynderi i mødet med det offentlige.

Det vil fjerne ægtefælleafhængighed, og pligtskyldighed i forholdet som i dagens Danmark burde være ligeværdigt. Ligestilling i dobbelt forstand, - kvinde/mand og handicappede...

Jeg vil i hvert fald gerne have min stolthed og værdighed igen.

Venlig hilsen Inge Wie Nielsen...